

Chánh Kinh Báo

NĂM THỨ XVI

THÁNG MƯỜI 1951

SỐ 180

TỰC-BẢN SỐ 11

Chủ-nhiệm kiêm chủ-bút :

Mục-sư: ÔNG-VĂN-HUYỀN

Hội-Thánh Tin-Lành — Đà-Nẵng

LỆ MUA BÁO :

Một năm (12 số) giá 50 đồng

Nửa năm — 27 đồng

Mỗi số — 5 đồng

CHỐI MÌNH

« Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng môn-đồ rằng : Nếu ai muốn theo ta, thì phải liêu minh, vàc thập-tự-giá mình mà theo ta » (Ma 16 : 24).

Ở đời ta thường thấy những người dúng-dẫn, những người gây-dựng nên nổi cho kẻ khác, những người làm nên công cao nghiệp cả, đều là những người trước nhứt biết TU-THẦN (sửa dạy chính mình). Bởi có câu: «Trước phải xử mình đã rồi sau mới xử người được», và «trước sửa mình rồi sau mới trị nhà» v. v. Kinh-Thánh cũng nhận: «Vi chằng hề có người nào ghét chính thân mình, nhưng nuôi-nấng săn-sóc nó như Đấng Christ đối với Hội-Thánh». Lại biết bao nhiêu câu danh-ngôn và nhiều lời Kinh-Thánh dạy ta phải GIỮ MÌNH. Thế thì sự lo đến chính mình là điều rất trọng-đại, mà sao đây lại bảo PHẢI CHỐI MÌNH? ấy há chằng mâu-thuẫn lắm sao?

Không đâu, không mâu-thuẫn mảy-may nào cả; trái lại rất tương-hiệp cả trăm phần trăm. Bởi kẻ biết CHỐI MÌNH là kẻ biết lo cho mình, biết giữ lấy mình có hiệu-quả tốt-đẹp trọn-vẹn hơn hết cả. Kẻ mà tên-tuổi không cùng cây cỏ đều mục, kẻ mà sự-nghiệp nghìn muôn thu chối-lói, đều là kẻ biết CHỐI MÌNH cả. Đức Chúa Jê-sus cũng dạy: «Ai yêu sự sống mình thì sẽ mất đi, ai ghét sự sống mình trong đời này thì sẽ giữ lại đến sự sống đời đời». (Gi. 12 : 25).

CHỐI MÌNH THẾ NÀO.

Muốn biết cách chối mình thì trước hết phải biết mình là cái gì, và tại sao phải chối.

MÌNH là cái TÔI cái TA mà thường được gọi cách văn-vẻ là BẢN-NGÃ đấy. TÔI hay TA luôn luôn lấy chính cá-thể cá-tánh mình làm trung-tâm-điểm của mọi sự. Mỗi khi làm việc gì thì đều trước nhứt và cũng sau cùng là hỏi LỢI GÌ CHO TA? TA SẼ ĐƯỢC GÌ? Từ đỉnh đầu đến chót chơn của người ấy chỗ nào cũng đầy những chữ to tướng: TÔI TÔI TA TA! Dầu làm một việc rất nhơn-đạo, có lợi-ích lớn cho anh em, mà trong đó thấy TA hay TÔI không được gì là không làm. Lại cũng có kẻ khéo mượn nhơn mượn nghĩa mà hoạt-dộng để cung-phụng cho cái TA cái TÔI nữa. Như Sau-lơ xưa lòng tham tràn ngập khiến lựa để lại cho mình những con chiên tốt, và dung-thứ A-ga là vật và người mà Đức Chúa Trời bảo phải tận-diệt. Giu-đa Ích-ca-ri-ốt vì túi tham không đầy mà bực-tức khi thấy người đờn-bà đập bình dầu quý giá xức cho Chúa. Thế mà một đàng mượn đều phụng-sự Chúa làm bức màn, một đàng mượn nghĩa cứu-tế xã-hội làm nước sơn, thấy muốn che kín và sơn phủ cái TA cái TÔI để nhem lòng dối

Chúa lừa người. Ôi! thật như lời «TÔI là cái đáng ghét» chỉ vì cái MÌNH đó mà biết bao người sa lầy đơ-bần, biết bao gia-đình tan-nát, biết bao đại-cuộc thiên-hạ phải sụp-đổ vô-cùng đau-dớn và tủi-nhục! MÌNH là cái như thế, bảo đừng chối sao được. Một hai phải chối, ba bốn phải chối, chỉ phải chối và phải CHỐI MÌNH đi thôi.

Chối cách nào? Chối tức là không chấp-thuận cái gì của cái MÌNH đó cả. Hễ cái gì do ông TA chú TÔI van-xin nài-nỉ bằng lời đường mật đến đâu, hoặc lời ai-bí mực nào cũng không thể chấp-thuận được. Có khi nó hăm-dọa và đến thật-hành thủ-đoạn bỏ dúi bỏ rét làm tủi làm nhục cũng quyết không chịu khuất.

Hãy nhớ là CHỐI chớ không phải LIỀU (câu-gốc trên đầu bài này, bản nhuận-chánh đã dịch CHỐI, vì liều không đúng ý-nghĩa). Liều là bắt-dắt-dĩ cùng thế phải đành chịu. Còn chối là nhất định không bao giờ chịu, đến phút cuối cùng cũng vẫn kháng-cự như phút đầu tiên. Quyết tây-chay tất cả mọi món hàng gì do ông TA hay chú TÔI đưa ra cũng như quyết không cung-cấp một sợi tóc gì cho nó vậy.

Gương CHỐI MÌNH rất nhiều và rất xán-lạn, đây chỉ nêu vài gương để cùng soi: Bởi CHỐI MÌNH «Môi-se lúc đã khôn

lớn, bỏ danh-hiệu mình là con trai của công-chúa Pha-ra-ôn, đành cùng dân Đức Chúa Trời chịu hà-hiếp hơn là tạm hưởng sự vui-sướng của tội-lỗi». Bởi CHỐI MÌNH, «Đa-ni-ên quyết-định trong lòng rằng không chịu ô-uế bởi đồ ngon vua ăn và rượu vua uống» mà xin «chỉ ăn rau uống nước». Bởi CHỐI MÌNH, Phao-lô tỏ một đời sống lúc nào cũng bụng bảo dạ rằng: «Song

tôi dãi thân-thê tôi cách nghiêm-khắc, bắt nó phải phục, e rằng sau khi giảng dạy cho kẻ khác mà chính mình phải bị bỏ chằng». Đức Chúa Jê-sus từng cầu-nguyện! «Cha ơi! nếu có thể được xin cho chén này lia khỏi Con! Song KHÔNG THEO Ý MUỐN CON, mà THEO Ý MUỐN CHA».

Vậy, ai cứ ở trong Chúa, hết lòng đầu-phục Chúa, và để Chúa hoàn-toàn làm chủ đời sống mình đến đổi sung-sướng mà nói rằng: «Tôi đã bị đóng đinh vào thập-tự-giá với Đấng Christ mà tôi sống, không phải là tôi sống nữa, nhưng Đấng Christ sống trong tôi», thì sự CHỐI MÌNH đến với người đó không phải là cái ÁCH KHÓ MANG trông lên cổ mình, mà là CHIẾC MÂY BAY HOÀN MỸ đưa mình nhẹ-nhàng trên các tầng mây vậy.

CHỐI MÌNH RA SAO?

Người CHỐI MÌNH rồi thì không còn là cái người của TÔI của TA nữa mà là cái người của Chúa và của mọi người. Người CHỐI MÌNH rồi thì không còn lừa cha gạt anh lận cậu mà mãi-miết nơi xa-xăm nữa, không còn mang cái tên Gia-cốp nữa; trái lại là cái người biết thú lỗi biết phục-thiện, biết đường hòa-mục, biết vui sum-họp, là người đã được đổi tên Y-SO-RA-ÊN cho rồi.

Người CHỐI MÌNH bao giờ cũng

SAU LỄ NGŨ-TUẦN, THÔ-MA, CHẴNG CÒN NGHI-NGỜ NỮA, VÀ PHI-E-RO' CHẴNG BAO GIỜ THỀ NỮA.

ngghiêm-khắc với mình mà khoan-thứ với người. Người CHỐI MÌNH luôn luôn bảo: «Mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều có ích; mọi sự đều có phép làm, nhưng chẳng phải mọi sự đều làm gương tốt. Chớ ai tìm lợi riêng cho mình nhưng ai nấy hãy tìm cho kẻ khác» (I Cô 10: 23-24). (Tiếp theo trang 8)

CHỐI MÌNH

(Tiếp theo trang 2)

Người CHỐI MÌNH có lúc buồn về tánh cũ «duồng gió bẻ măng» vùng dậy thỉnh-cầu đều này đều nọ, buồn vì đôi khi cũng bị nó đâm tác-sắc ra oai kia khác; chớ không bao giờ buồn vì bị kẻ khác bắt gặp lúc tánh cũ minh thừa cơ vùng dậy đó.

Người CHỐI MÌNH luôn luôn vui được người khác thương-yêu, nhậ-nhận và thành-thật chỉ lỗi mình, lại vui vì sự ăn-năn sửa lỗi của mình như lúc NHỰT NGUYỆT THỰC đã hết, chớ không phải vui vì may không ai thấy biết lỗi-lầm của mình, cũng không phải vui vì mình đứng ở cái địa-vị có thế-lực không ai dám nói đến lầm-lỗi của mình.

Người CHỐI MÌNH là người được cả Chúa, có cả thiên-hạ, và còn đến đời đời vậy.

Chúng ta đã được cứu bởi thập-tự-giá của Đấng Christ, đương được cứu bởi thập-tự-giá của Đấng Christ,

và còn được toàn cứu cũng chỉ bởi thập-tự-giá của Đấng Christ. Con đường của chúng ta đương đi là đường thập-tự-giá của Đấng Christ, quyền-lực của chúng ta phải có để sống động là quyền-lực của thập-tự-giá của Đấng Christ. Sự toàn-thắng của chúng ta là sự toàn-thắng của thập-tự-giá của Đấng Christ. Chúng ta sẽ ca khúc khải-hoàn, vui hưởng thánh-diện chỉ khi nào chúng ta đi hết đường thập-tự-giá của Đấng Christ, và đi trong quyền-năng tuyệt-đối của thập-tự-giá của Đấng Christ mà thôi.

Vậy xin chúng ta cùng đọc lớn câu kim-ngôn ở trên: «Đức Chúa Jê-sus bèn phán cùng môn-đồ rằng: nếu ai muốn theo ta, thì phải CHỐI MÌNH, vác thập-tự-giá mình mà theo ta».

Xin cùng nhứt-quyết CHỐI MÌNH, chỉ phải CHỐI MÌNH và CHỐI MÌNH.
— *Thánh-Kinh-Báo.*